

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
ויצא

myshliach.net

ויצא

לקו"ש חלק א' ע' 3 ו 5 זאילך
מתורגם ללה"ק

הדבר יובן על פי הנאמר⁶: "יגיע כפיך כי תאכל – אשריך וטוב לך". כאן מדוייק הביטוי: יגיע כפיך – דווקא. התעסקות בפרנסה אפשרית בשתי דרכים: א) "יגיע כפיך". הראש פנוי ושקוע בתורה ועבודה, והאדם עמל לפרנסתו בידי בלבד. ב) "יגיע ראשך". הוא מסור לפרנסתו גם בראשו.

וזו משמעות של: "יגיע כפיך כי תאכל (ואילו הראש שקוע בתורה ועבודה) – אשריך וטוב לך", לא רק ברוחניות, כי אם גם בגשמיות, לפי שהתחכמות המרובה והתחבולות אינן עוזרות כלל, ככתוב: "ולא לחכמים

ד. כשיעקב היה בדרכו לחרן, – ממשיכה התורה לספר: "ויקה מאבני המקום וישם מראשותיו". רש"י מסביר: "עשאן כמין מרזב סביב לראשו, שירא מפני חיות רעות". יעקב ידע היטב לאן הוא הולך, ושאף בדרך – עוד בטרם הגיע לחרן – מצויות חיות רעות. לפיכך נטל אבנים והקיף בהן את ראשו, כדי להשמר מן החיות הרעות.

לכאורה בלתי מובנת העובדה שיעקב הקיף באבנים את ראשו בלבד, ולא את שאר האברים. ממה נפשך: אם היה לו בטחון וסמך על הקב"ה – לא היה לו להקיף גם את הראש, ואם לא רצה להזדקק לענינים שלמעלה מן הטבע – היה עליו לשמור גם את הגוף ואת הרגלים!?

עול מלכות שמים שלימה⁸, "אבנים". שכל ורגש אינם מספיקים לכך, ועליו לחוש עצמו כאבן דומם, "אם לא שויתי ודוממתי"⁹ "ונפשי כעפר לכל תהיה"¹⁰.

הדומם אינו מסוגל להזיז עצמו ממקומו, עד שמישהו יקחהו ויעבירהו למקום אחר. גם הוא צריך להרגיש עצמו כדומם – עבד פשוט – שהקב"ה נושאו ממקום למקום, ועליו לתת לשאת אותו לשם השלמת הכוונה והשליחות שהקב"ה הטיל עליו.

ו. שכר הדבר הוא, כבסיום הפרשה, "והאבן הזאת אשר שמתה מצבה יהיה בית אלקים". לא כסף ולא זהב, כי אם אבנים פשוטות, ויתרה מזו – לא אבני עיר, מבית מאוכלס, כי אם אבנים שיעקב מצאן באם הדרך – הן נעשו לבית אלקים. ע"י מה? – ע"י כך שהקיף את עצמו באבנים, ומתוך כך שהתקשר אל הקב"ה בנדר – והרי ענין הנדר הוא כשהרצון והתבונה והרגש אינם מחייבים עשיית דבר פלוני ורק הנדר מאלץ אותו – ע"י כך הגיע לתכלית העליה, וחפציו הפשוטים ביותר נעשו לבית אלקים.

וזו הוראה ומוסר השכל לכל, ובמיוחד לעומדים לבנות בית בישראל, חתן וכלה, שלא רק הסידור והחומש הנמצאים בבית הם קדושים,

לחם" ואדרבה: הן מקלקלות, כמוסבר בהרחבה במקומות רבים⁷.

בשעה שיעקב הלך לחרן – ידע היטב לאן הוא הולך. הוא ידע שיהיה עליו לעבוד בבית לבן הארמי, כן ידע גם שאפילו בדרך מצויות כבר חיות רעות וכו'. לפיכך נטל אבנים והקיף בהן את ראשו, שלא תהיה גישה לראש. על הראש להיות מוגן, ובטרדות הדרך או בעבודת לבן – כלומר, בהכנות לפרנסה ובפרנסה – יעמול רק בידיו.

וזו גם הוראה לכל אחד, שעליו לדאוג שראשו יהיה מוגן, וכשהראש יהיה כפי הראוי יהיו הידים והרגלים ממילא כפי הצורך. עיסוק הפרנסה יהיה על-פי השלחן-ערוך, הידים תעסוקנה במדה שרק שמאל דוחה ואילו ימין מקרבת, והרגלים תהיינה רצות לדבר מצוה.

ה. במה הקיף יעקב וגדר את עצמו מן העולם כך שהעולם לא יוכל להשפיע עליו? – רק באבנים! לא בשכל, ולא ברגש, כי אם ב"אבנים", בסוג הדומם, שאין בו כל רוח חיים, ואפילו לא נפש הצומחת – באלו קשר יעקב את עצמו.

ההוראה מכך היא:

היוצא אל העולם ורוצה שלא יושפע ממנו צריך תחלה להתקשר בקבלת

היה בן טוב – יעקב, אך היה לו גם בן נוסף, עשו. למרות ששניהם – אברהם ויצחק – גידלו את ילדיהם בארץ-ישראל, ולא בגלות, היה יכול, בכל זאת לקרות שיהיו להם ילדים כישמעאל ועשו. לעומתם – יעקב, שהוא ובניו היו בגלות, מבלי שיהיה לו על מי להשען, וכדבריו: "מאין יבוא עזריי"¹¹ – "יאמר נא ישראל", ישראל סבא¹², יעקב.

הוא עבד קשה ובו בזמן היה עליו לדאוג שהילדים, הבנים והבנות – שנים עשר בנים בין עם זר שלם – לא יקלטו את אורח החיים של חרן, ושהם, אדרבה, יספגו לתוכם את התורה אותה קיבל הוא, האב בן המאה ומעלה, מאבותיו ואבות אבותיו שם ועבר¹³, והביאה אל הארץ החדשה מן העבר השני של הירדן, ויעקב השיג את הכל. דוקא ע"י כך הגיע אל: "ויפרוץ האיש מאד מאד"¹⁴, הוא היה לעשיר דגול כפשוטו בגשמיות, והיתה זו עשירות מוצלחת באמת, שם היתה לו עשירות גדולה יותר – מטתו היתה שלמה, הוא הוציא מן הגלות את כל בניו ובנותיו שלימים.

ח. הנמשל וההשתקפות של כל האמור ביחד אלינו בזמננו – ברורים. וביחס למצב הכללי של היהודים ושל החינוך במיוחד:

כי אם גם – להבדיל – המזלג והכף שבבית צריכים להיות קדושים, ע"י מה? – ע"י כך שההתחלה היא "ויפגע במקום", עד כדי כך שלא רק בהיותו ער ובשעת התפלה כי אם אפילו בשעת שנתו – הרי: וזה – בכל מקום בו נמצא – שער השמים, אז הופך הבית וכל אשר בו – בית אלקים.

(משיחת ש"פ ויצא, תשי"א)

ז. בפרשת השבוע מסופר, כיצד יהודי אחד ויחיד הלך לארץ זרה. בהגיעו לשם לא היה לו דבר, הוא חשב שיהיה לו רכוש, ואילו בסופו של דבר נוכח שאין לו כלום, "כי במקלי עברתי את הירדן". למרות זאת, צעד בלב קל ובטחון^{10*}, כי בטח בה'.

בבואו לחרן ראה שאין לו שם על מי לסמוך, וגם לא על קרובים. אפילו דודו, לבן, רימה אותו, אבל את בטחונו בה' לא איבד ח"ו.

משום כך, הרי למרות שהדבר לקח שנים רבות ועמל גדול – "ביום אכלני חורב וקרח בלילה" – אבל לאחר עבודה בבטחון, בסופו של דבר, נטל אתו רכוש רב, עושר גדול, והעיקר – מטתו היתה שלמה: כל צאצאיו היו כפי הראוי, שלמים.

לאברהם היה בן טוב – יצחק, אך היה לו גם בן נוסף, ישמעאל. ליצחק

אנו רואים שכל ההבטחות וכו' הם אפס. "עזרי מעם ה'". אנו אין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים¹⁵, שהקשר שלנו אליו הוא אך ורק ע"י תורה ומצוות.

כשנחנך את ילדינו בדרך התורה של ישראל סבא: "עם לבדד ישכון¹⁶, "תלמוד תורה", ישיבה, ברוח תורת ה', שקבלנו מאבותינו ואבות אבותינו, תורה ביראת שמים, ללא פשרות, תהיה אז "מטתו שלימה", ובנערנו ובזקנינו נלך, בבנינו ובבנותינו¹⁷, וכשיבוא המשיח, נאמר בגאון מוצדק: אלו חיילינו "מייד אין אמריקה", נולדנו וגודלו באמריקה, אבל – יהודים שלימים, נכונים לגאולה.

ויהי רצון, שכולנו נלך לקראת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.

(משיחת ז' כסלו, תשי"ב)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

ויצא

מתורגם ללה"ק

בפרשתנו מספר שיעקב התחתן עם לאה ורחל שהיו בנותיו של לבן. כלומר, יעקב התחתן עם אחיות. האבות קימו את התורה פלה, והנה אנו לומדים שיעקב התחתן עם נשותיו בנגוד לצווי התורה. התורה אוסרת על אדם להתחתן עם אחיות, כנאמר: "ואשה אל אחותה לא תקח".

האבות קימו את המצוות בלא שנצטוו. הם עשו זאת כיון שהחמירו על עצמם, והוסיפו במעשים טובים. היתה זו זכות מיחדת שלהם. מובן, שאם קיום מצוה, שלא נצטוו לקיימה, סותר צווי של הקדוש ברוך הוא אליהם, הרי אין להם לקיים את המצוה שעליה לא נצטוו. חמרה והדור אינם דוחים צווי וחוב. במקרה כזה, שקיום מצוה שלא נצטוו עליה סותר קיום של צווי, הרי שקיום המצוה מתבטא דוקא באי-קיומה. אי-עשיית החמרה או ההדור היא קיום המצוה כראוי במקרה זה.

בזמנם של האבות, בני נח קבלו על עצמם הקפדה על ענינים שונים. הקפדות וחמרות אלו קבלו תקף של מצוות וחובים לפי התורה. האבות קימו את כל מצוות התורה רק מתוך חמרה והדור. אולם, אם אחת ממצוות התורה סותרת את הנהגת בני נח באותו זמן, מקרה זה מחייב את האבות שלא לקיים מצוה מסימת זו, שהרי אין החמרה והדור דוחים חיוב.

בזמנו של יעקב אבינו, בני נח מאוד הקפידו שלא להונות זה את זה. הוכחה לכך אנו מוצאים בטענת יעקב ללבן: "למה רמיתני?" – אפלו לבן הרמאי היה

צָרִיף לְהִצְטַדֵּק עַל שְׂרָמָה. דָּבָר זֶה קִבֵּל תִּקְוָה שֶׁל חַיִּיב. וְהִנֵּה, כַּאֲשֶׁר יַעֲקֹב לָקַח אֶת רַחֵל לְאִשָּׁה, אַחֲרֵי שֶׁנָּשָׂא אֶת אַחֻתָּהּ לְאָה, הָיָה חַיִּיב לַעֲשׂוֹת כֵּן כִּינּוֹן שֶׁהַבְּטִיחַ לָהּ שִׁיתַּחַתֵּן אֹתָהּ, וְאִם מָסַר לָהּ סִימָנִים מִיָּחָדִים לְכַף. אֵלֹהֵי הָיָה יַעֲקֹב נִמְנָע מִלְּשֹׂאת אֶת רַחֵל, בְּגִלְלֵי שֶׁכָּבַר נָשָׂא אֶת לְאָה, וְהָיָה מִתְעַקֵּשׁ לְקַיֵּם מִצְוֹת תּוֹרָה זוֹ, הָיָה נִכְשָׁל בְּרַמְיָה. אֲסוּר הַנְּשׂוּאִים לְשֵׁתֵי אַחֻיּוֹת הָיָה עֲבוּר יַעֲקֹב הַמְרָה וְהַדוּר בְּלִבָּד, וְהַקְפָּדָה זֶה אֵינָה דוֹחָה אֶת הַחַיִּיב שֶׁל אֲסוּר רַמְיָה! לָכֵן הַתַּחֲתוֹן יַעֲקֹב עִם אַחֻיּוֹת, בְּנִגּוּד לְמִצְוֹת הַתּוֹרָה, אִף־עַל־פִּי שֶׁהָאֲבוֹת כֵּן קִיְּמוּ אֶת הַמִּצְוֹת. הַהוֹרָאָה מִהַנְּהַגָּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב אֲבִינוֹ מוּבָנֶת בְּפִשְׁטוּת: כַּאֲשֶׁר אָנוּ מִבְּקָשִׁים לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמֵנוּ וְלְהַקְפִּיד עַל הַדוּרִים, עָלֵינוּ לְבַדֵּק הֵיטֵב שֶׁהַנְּהַגָּה זֶה לֹא תָבוֹא חֲלִילָה עַל הַשְּׁבוּן עֲנִינִים אַחֲרֵים. כַּאֲשֶׁר יֵשׁ בִּיכְלֹתֵנוּ לְסַיֵּעַ לְאַחֲרֵים בְּגִשְׁמִיּוֹת אוֹ בְּרוֹחַנִיּוֹת, דָּבָר זֶה עֲדִיף וְחָשׁוּב כִּמּוּבָן מִהַקְפָּדָה כָּל־פִּי עֲצָמֵנוּ בְּחִמְרוֹת וְהַדוּרִים.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ה, עמ' 141, 145-148)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

הי, תיזהרו על הראש!!

תארו לעצמכם לילה קריר וקודר במיוחד, אתם נמצאים לבד באמצע שום מקום, פשוטו כמשמעו, ולפתע ממש מגיח מולכם חיה חדת שיניים וממבטה נראה כי זה זמן שמשחרת לטרף. מה הייתם עושים? בואו ונחסוך את התשובה המפורטת. דבר אחד ודאי שלא הייתם עושים: שמים את היד על העיניים וממתינים שהסכנה תחלוף. מסכימים, נכון? זה הרי דבר הגיוני.

התמיהה:

אבל בפרשת השבוע, כמה מפתיע, יעקב אבינו מתנהג בדיוק להיפך. כשהוא בדרכו לחרן ועוצר בלילה היכן שעתיד להיבנות בית המקדש, מספרת התורה כי הניח אבנים סביבות ראשו שיגנו עליו וישמרו מהסכנות האורבות. וממה נפשך. בשביל לשמור היטב וכדרוש על הגוף, לא די בכיסוי הראש, צריכים להקיף את הגוף כולו. ולו האמין יעקב ובטח בהשם שלא יאונה לו כל פגע - מדוע את ראשו כן כיסה!?

הפתרון:

התורה היא מלשון הוראה וגם בסיפור זה מבקשת התורה להעביר לנו מסר: יש להציב הפרדה מאוד ברורה בין הראש לשאר גופינו. בראש נמצא שכל ומוח האדם. מחשבתו והלך רוחו בראש הם נקבעים. כשאדם יוצא החוצה לעולם ועובד את עבודתו הגשמית בכדי להביא מזון לבני ביתו עליו לזכור כי רק את הגוף עליו להשקיע בפרנסה ובעול, על ראשו עליו לשמור מכל משמר שיהיה נקי ושלם. "יגיע כפיך", אומרת התורה "כי תאכל", ולא יגיע "ראשך". כאשר אכן תתנהג כך יהיה "אשריך וטוב לך". דבר זה לומדים מהתנהגות זו של יעקב. בהיותו בצומת דרכים ובדרכו לחרן חרון אף של מקום, זכר ולא שכח לנצור היטב על ראשו. הראש, צריך להיות במקום אחר.

שבת טעימה, ויותר מאוחר נדבר על מה שקרה ונשמע מה הבעיה... אמר חיים והוביל בעדינות את יואב שעוד עמד נרעש כולו לכיוון הבית חב"ד.

"שלווים עלייכם... עשרות האורחים סביב השולחנות הערוכים שרו ביחד בעוצמה, אמא של יואב הזילה דמעה של התרגשות, " אין עוד עם כזה כמו עם ישראל" שמע אותה יואב לוחשת לעצמה. הסעודה עברה בנעימים, השליח אמר דבר תורה וכולם הקשיבו מרותקים, האוכל היה טעים ובשפע והאווירה חמה ומשפחתית.

"אז תגיד, מה היה שם ברכב ההוא שכל כך הבהיל אותך?" שאל שמוליק את יואב שישב לידו, תוך כדי שהוא נזהר שלא להוציא את העגבניות שהוא לא אוהב מהסלט שבצלחת.

"אני מכיר את נהג... והוא לא אמור להיות בפרומוסקה עכשיו..." אמר יואב בטון צופן סוד..

"מי זה היה??"

המשך יבוא...

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"אל תירא מפחד פתאום.... ישבו ישרים את פניך... שבת שלום!!", תפילת ערבית של שבת בבית הכנסת נגמרה. יואב צעד עם שמוליק וחיים בדרך לבית חב"ד

שם תתקיים סעודת השבת הגדולה למטיילים. "פיפפ פאאפפ קחחחח" קול ציפצוף עז וחריקת בלמים אחריה נשמע. "וואיי הנהגים הפרומוסקאים משוגעים לגמרי! לא יודעים לנהוג!" התנשף חיים בבהלה כשקפץ הצידה בדיוק ברגע הנכון לפני שרכב אפור עלה על המדרכה בפתאומיות וחזר בחצי סיבוב אל הכביש. "הכל בסדר יואב? אל תבהל זה רגיל ככה אצלנו.." הרגיע שמוליק את יואב שנשען על העמוד חיוור כולו. "צריך מאוד להזהר כאן...", "לאא.. זהה זה זזה" גמגם יואב מבוהל כולו, "מה קרה? מי זה זה?" לא הבינו חיים ושמוליק, "זזה זהה.. האישש הוא.." יואב לא הצליח לסיים את המשפט המקוטע לגמרי מרוב התרגשות. "טוב שמוליק, נראה לי שיואב עבר איזו טראומה קטנה, אולי הוא נבהל מהתאונות שהייתה

כאן, או שהכיר את הנהג שהיה ברכב.. בכל מקרה הוא צריך להרגע עכשיו. בואו נלך לבית חב"ד לאכול סעודת

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

בתפילת שמונה עשרה אסור לעמוד מול ראי שרואה את עצמו שלא יראה שמתפלל אל עבודה זרה.... ולא יסיח את דעתו...

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

יהודית ליצמן - קוריאה
מושקא וזעליג חבבו - בלרוס
חנהל'ה גרוזמן - וינה

נושא / נושא

לא ליפול

מה באמת משפיע?

בחוש מידי יום לראות את יד השם המלווה אותנו בהליכתנו. אולם, כמו בכל דבר טוב וכמו בכל מקום, גם בפרמישלאן היו אנשים שלא חיבבו את הצדיק יתר על המידה. הם לא האמינו בכוחו האלוקי ובניסים שפוקדים אותנו חדשות לבקרים. הם היו מוכרחים לנסות את התעלול בעצמם, לרדת את ההר התלול כשהוא מלא בשכבה עבה של קרח ושלג ולהוכיח לתושבי העיר כולם כי לא דובים ולא יער, לא קושי ולא קרח - כולם יכולים לעשות את המסלול ואין כאן כל נס.

אמרו ועשו. באחד הימים בשעת בוקר מוקדמת, עת יצא הצדיק מביתו לעבר צדו השני של ההר, עשו השניים את דרכם אחריו והגיעו להר. הצדיק כמידי יום החל לרדת, עוד קצת ועוד קצת עד שהצליח להגיע למטה. אולם, אצל השניים האחרים - על אף שחסונים היו וגיבורים בכוח פיזי, לא האירה הדרך פנים ועד מהרה התגלגלו למטה ונחבלו קשות. בכוח ובעמל רב הצליחו תושבי העיירה לחלץ אותם ולהעניק להם טיפול רפואי עד שחזרו לעצמם.

לאחר שהתאוששו מעט ופגשו את הצדיק, לא יכלו להתאפק השניים ושאלו אותו גלויות - "כיצד מצליח אתה מידי בוקר לעבור את ההר המפחיד הזה ללא קושי, גם כשהרצפה כולה עם שלג וקרח". הצדיק ששמע לדבריהם הביט בהם ואמר מפורשות. "איני יורד לבד, תמיד אני קשור ללמעלה, וכאשר קשורים ללמעלה - לא נופלים

למרגלות הר תלול במחוז לובוב שבאוקראינה שכנה העיירה פרמישלאן. את תושבי העיר החסידיים הנהיג ברמה הצדיק רבי מאיר הגדול מפרמישלאן, שנודע כידידו ותלמידו של אור שבעת הימים הבעל שם טוב. מידי יום בשעת בוקר מוקדמת נהג הצדיק רבי מאיר לחצות את ההר לצדו השני, שם שכן מעיין מים זכים, בכדי לזכות לטבילה במקווה קודם תפילת שחרית. ההליכה בשיפולי ההר מסוכנת היתה וקשה, המדרון התלול הכביד והפריע, הסכנה לנפילה חדה והתדרדרות לתהום הייתה מוחשית ממש.

בימי החורף הקרים, עת מכוסה היה ההר כולו בשכבה עבה של שלג וקרח, גדולה הייתה הסכנה שבעתיים. כל צעד שלא במקום יכול היה לגרום להחלקה מהירה על הקרח עד למטה, מספיק תלול וחד היה ההר גם ככה. אולם רבי מאיר הצדיק לא ויתר אפילו יום אחד על טבילה במקווה. גם בימים הכי קרים, כשהשלג שנערם על החולות בהר הגיע לגובה מרשים ומפחיד - לא אמר הצדיק נואש והתאמץ לצעוד עד ללמטה ולחזור. הייתה זו מסירות נפש ממש מחד, ונס גדול וגלוי מאידך שלא קורה לצדיק אוון, על אף איומי הטבע הנוקשים והמאיימים.

השמועות בעיירה על גדולתו של הצדיק ועל הנס הגדול המתרחש עמו מידי יום בהליכתו על ההר פשטו כאש בשדה קוצים ועשו להן כנפיים. כולם דיברו והיללו את רבי מאיר הגדול שזוכה

למטה".

קשר עם המפעיל

אם בעבר הלא רחוק, כאשר גניבה קשה הייתה מתרחשת בביתנו או מחלה חשוכת מרפא הייתה פוקדת את קרובינו הדבר הראשון שהיינו עושים היה לפנות לרופא הכי מוצלח או לחילופין להשיג את המנעול החוסם ביותר - הרי שבדור האחרון גילה לנו הרבי דרך אחרת להתמודד עם הצרות והבעיות - "בדיקת התפילין והמזוזות".

לא אחד ולא שניים כי אם מאות ואלפים של יהודים שפנו אל הרבי עם כל סוגי הבעיות שהתמודדו עמם, שמעו על הוראה לחזק יותר את הקשר שלהם עם הקב"ה בפעולה מעשית הקשורה לקיום המצוות.

אולם מה ההסבר הזה באמת? איך תיקון של טעות במזוזה משפיע על בריאות והצלחה גשמית כאן למטה? והתשובה פשוטה: יהודי לא נתון תחת חוקי הטבע. יהודי אינו מוגבל, תמיד מישהו למעלה משגיח עליו ומכוון אותו ואת מעשיו. כאשר חובותיו הרוחניים כלפי קונו למעלה משלומים כדבעי הרי שגם למטה, באופן גשמי בעולם, לא יחסר לו מאומה והכל יסתדר כפי שצריך.

בפתגם היומי לד' מנחם-אב בלוח היום יום כותב הרבי בצורה מפורשת: "ביגיעה הגדולה ביותר אי אפשר להשיג סנט אחד יותר מכמה שהשם-יתברך הקציב, שהאדם הזה והזה ירויח. צריך לעשות כמה שנחוץ, אבל

שאלות לשלוח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

חייבים לזכור, שכל העבודה, הוא לא יותר מטפל, העיקר הוא הברכה של השם-יתברך, ואת הברכה מרוויחים כשמתנהגים ביראת שמים: תפילה בציבור, שמירת שבת בהידור, כשרות בהשגחה גדולה, חינוך הבנים אצל מלמדים יראי שמים". רק כאשר ההתנהגות היא ביראת שמים, בתפילה בציבור, שמירת שבת וכשרות, חינוך הבנים וכד' - רק אז ההבטחה לחיים מאושרים ניתנת.

בתשובתו, הסביר רבי מאיר הגדול מפרמישלאן לאותם שני יהודים - כי יהודי בעצם אינו נתון ואינו מוגבל בחוקי הטבע. גם כאשר המדרון תלול ולפי הדרך הגשמית על כל מי שעולה להר ליפול ולהיפצע - הרי שכאשר קשורים למעלה ופעולותינו בענייני תורה ומצוות טובים הם הרי ששום מכשול שבעולם לא יפריע ואין סיכוי בעולם שניפול למטה.

כי אנחנו קשורים למעלה, יש מישהו שאוחז בנו שלא נמעד.

אבל צריכים להיות קשורים, אחרת זה פשוט לא יעבוד.